

Opinii

Cînd inima devine cord și viața existență, nici moartea nu mai e moarte: e deces.

★

Lucifer: primul contestatar.

★

Totul este transformabil, nimic reversibil.

★

Ce melancolie: excesele sînt derizorii!

★

Ne demonstrăm egoiști și în durerile noastre. S-a gîndit cineva, vreodată, la rănilor copacilor cînd își pierd, toamna, frunzele?

★

Nefericirea mea vine de acolo că nu cred în viața de apoi. Dacă aș reuși să mă conving, aș fi mult mai indulgent cu detractorii mei. Dar probabil că nu cred nici ei, de aceea sînt atît de activi și, uneori, de nedemni.

★

Vulgară, trivială, pornografică e numai frivolitatea.

★

„Vă admir”, mi-a spus cineva acum cîteva zile. Dar cu un asemenea ton, de parcă mi-ar fi dat un bacșiș. Din clipa aceea m-am împăcat cu criticii mei: există elogiile mai ofensatoare decît orice injurii.

Am crezut cu înverșunare că umorul e o formă superioară a spiritului. De alaltăieri mă gîndesc că în Biblie nu rîde nimeni, și, de atunci, certitudinile mele sînt zdruncinate.

★

Trecerea prin teatru mi-a fost utilă fiindcă m-a învățat să mă travestesc: ascult fără să aud, vorbesc fără să mă divulg. Și, fiindcă sîntem la ora mărturisirilor: cu cît vorbesc mai mult, cu atît tac mai tare.

★

Plătim păcatul original cu osînda greutateii gravitaționale. După ce ne vom fi ispășit pedeapsa, vom pluti în văzduh și vom redescoperi paradisul fundului de mare, după care tinjesc, neconsolate, amintirile noastre prenatale.

★

„Noul roman” a eliminat conflictul, analiza, personajele. A păstrat copțile. Atîta va și rămîne.

★

Teatrul nu se poate lua la întrecere cu cinematograful sau televiziunea, acolo unde aceste arte au de partea lor tehnica. Nici un dramaturg, oricît de înzestrat, nu va învinge aparatul de luat vederi. Teatrul trebuie să lupte cu armele lui proprii și pe terenul de unde nu poate fi expropriat: al cuvîntului și al tăcerii.

★

E deprimant să constăți cum se redescoperă în fiecare epocă roata,

BARANGA

particulare

roaba, praful de pușcă. Proza modernă a „inventat” suspensul. Recitiți „Crimă și pedeapsă”.

★

A fost o vreme când mă lăsam sedus de entuziaști. M-am vindecat. Entuziasmul facil e mai periculos chiar decît scepticismul.

★

Ars poetica: poemul într-un vers, proza fără adjective, teatrul fără paranteze.

★

Scriitorii care se iluzionează că posteritatea le va face vreun rabat, fiindcă au avut de întîmpinat greutăți, se înșală. I-am citit vreodată pe Cervantes sau Villon, cu gîndul la ce au avut ei de înfruntat? Mai tinără decît noi, posteritatea are cruzimea copiilor.

★

„X” se crede un exemplu și nu e decît o excepție. Iar drama e că toate exemplele sînt excepții, dar nu toate excepțiile sînt și exemple.

★

Descult și pe gunoaiele lui, lov a fost cel dintîi hippy.

★

Scrie-ți prima ta carte cu conștiința testamentară că e ultima. Numai așa ai oarecare șanse ca ultima ta carte să nu fie socotită, cu indulgență, prima.

★

De Dumnezeu avem nevoie noi. De aceea își permite luxul să fie rău, brutal, intolerant, răzbuțător. Diavolul are el nevoie de noi. De aceea exercită o seducție atît de fascinantă. Înțelegeți acum de ce sînt personajele negative mai reușite decît celelalte? Biblia e prima operă schematică.

★

Dramaturgi, scrieți aforisme, fie și banale. Într-un veac intoxicat de prolixitate, e un salutar exercițiu de laconism.

★

Tatăl iubitei mele: etern personaj de tragedie. Mama nevastei mele: etern personaj de comedie. Există, orice s-ar spune, un dogmatism fatal.